

Prologas

Luvro muziejus, Paryžius,

22 val. 46 min.

Žymusis kuratorius Žakas Sonjeras nusvirdinėjo skliautuotu muziejaus Didžiosios galerijos koridoriumi. Jis pasilenkė siekdamas arčiausiai esančio — Karavadžo paveikslo. Įsitvėręs paaukuoto rėmo, septyniasdešimt šešerių metų senis truktelėjo šedevrą į save, ir šis, nukritęs nuo sienos, paspaudė po drobe ant nugaros pargriuvusį Sonjerą.

Kaip senis ir numanė, netoliese triukšmingai nusileidę geležiniai vartai užblokavo išėjimą į galeriją. Sudrebėjo parketo grindys. Tolumoje pasigirdo įsijungusios signalizacijos sirena.

Kuratorius dar kiek pagulėjo gaudydamas kvapą, mėginamas susivokti. *Aš vis dar gyvas.* Jis iššliaužė iš po drobės ir ėmė dairytis kokios nors nišos, kurioje galėtų pasislėpti.

Kraupiai arti pasigirdo balsas:

— Nejudėk.

Keturpėsčias kuratorius sustingo; jis iš lėto pasuko galvą.

Vos už penkiolikos pėdų, už nusileidusių vartų, pro geležinius virbus žvelgė milžiniško silueto užpuolikas — aukštas ir plačiapetis, vaiduokliška blyškios odos ir plonyčių baltų

plaukų. Jo akių rainelės buvo rausvos su tamsiai raudonomis lėliukėmis. Albinosas išsitraukė iš po apsiausto pistoletą ir pro virbus nukreipė jį į kuratorių.

— Veltui bėgai, — pratarė jis sunkiai atpažįstamu akcentu. — O dabar man pasakyk, kur jis yra.

— Aš jau sakiau, — pralemeno kuratorius, bejėgiškai klūpodamas ant galerijos grindų. — Nė nenumanau, apie ką tu kalbi!

— Meluoji, — atsakė žmogus. Jis dėbojo į kuratorių visiškai nejudėdamas, tik vaiduokliška švytėjo jo akys. — Tu ir tavo brolija turi kai ką, kas jums nepriklauso. — Kuratorius pajuto adrenalino pliūpsnį. *Ir kaip jis galėjo šitai sužinoti?* — Šįvakar bus gražinti teisėtam sergėtojui. Pasakyk, kur jis yra, ir liksi gyvas. — Žmogus nusitaikė pistoletu kuratoriui į galvą. — Ar dėl šios paslapties esi pasirengęs mirti?

Sonjeras nebeįstengė kvėpuoti.

Užpuolikas pakreipė galvą ir nuslydo žvilgsniu per pistoletu vamzdį.

Sonjeras kilstelėjo rankas gindamasis.

— Palauk, — lėtai pratarė jis. — Pasakysiu tai, ką tau reikia žinoti.

Kitus žodžius kuratorius ištara labai atsargiai. Šį melą jis repetavo daugybę kartų... nors kiekvieną kartą meldė, kad jam niekada nereikėtų juo pasinaudoti.

Kuratoriui baigus kalbėti, jo užpuolikas patenkintas nusišypsojo.

— Taip, būtent šiuos žodžius man pasakė ir kiti.

Sonjeras pasibaisėjo. *Kiti?*

— Aš ir juos radau, — tyčiojosi milžinas. — Visus tris. Jie patvirtino tai, ką tu ką tik pasakei.

Negali būti! Tikroji kuratoriaus tapatybė, kaip ir trijų jo senešalų, buvo beveik tokia pat šventa, kaip ir senoji paslaptis, kurią jie saugo. Dabar Sonjeras suprato, kad ir trys jo senešalai,

griežtai laikydami procedūras, prieš mirdami išdėstė tokį patį melą. Tai protokolo dalis.

Užpuolikas ir vėl nusitaikė pistoletu.

— Kai tavęs nebebus, aš vienintelis žinosiu tiesą.

Tiesa. Akimirksniu kuratorius suvokė visą susiklosčiusios situacijos siaubą. *Jeigu mirsiu, tiesa dings amžiams.* Jis instinktyviai mėgino nuslinkti iki kokios nors priedangos.

Pistoletas pokštelėjo; kulkai įstrigus pilve, kuratorius pajuto svilinantį karštį. Jis parvirto veidu į grindis... kovodamas su skausmu, iš lėto pasivertė ant nugaros ir pažvelgė pro virbus į užpuoliką.

Žmogus ketino paleisti mirtiną kulką ir taikėsi Sonjerui į galvą.

Sonjeras užsimerkė; jo mintys šėlė šėlo ir sukuriavo iš baimės ir apgailėstavimo.

Koridoriuje pasigirdo tuščio pistoletu spragtelėjimas.

Kuratorius atsimerkė.

Žmogus pažvelgė į savo ginklą ir atrodė beveik patenkintas. Jis jau ketino spustelėti gaiduką antrą kartą, bet paskui, regis, persigalvojo, ramiai šyptelėjo ir išžiūrėjo Sonjerui į pilvą.

— Aš savo darbą jau baigiau.

Kuratorius nuleido akis ir baltuose lininiuose marškiniuose, keli coliai žemiau krūtinkaulio, pamatė kulkos skylę, įreminimą nedidelio kruvino apskritimo. *Skrandis.* Žiauru, bet kulka nepataikė į širdį. Kaip Alžyro karo veteranas, kuratorius jau ir anksčiau buvo prisiziūrėjęs tokių siaubingų sekinančių mirčių. Jis dar gyvens apie penkiolika minučių, kol skrandžio rūgštys skverbsis į krūtinės ląstą ir po truputį nuodys jį iš vidaus.

— Skausmas yra gerai, mesjė, — pratarė žmogus.

Paskui jis nuėjo.

Likęs vienas Žakas Sonjeras vėl nukreipė žvilgsnį į geležinius vartus. Jis patekės į spąstus, o durų niekas neatidarys dar mažiausiai dvidešimt minučių. Kai kas nors galiausiai jį aptiks,

jis jau bus miręs. Net ir tokiomis aplinkybėmis jį užvaldęs išgąstis buvo gerokai didesnis nei artėjančios mirties baimė.

Privalau perduoti paslaptį.

Svyrinėdamas ir mėgindamas atsistoti senis prisiminė tris nužudytus brolius. Jis pagalvojo apie prieš tai gyvenusias ištisas jų kartas, apie misiją, kuri buvo patikėta jiems visiems.

Nenutrūkstanti žinojimo grandinė.

Staiga dabar, nepaisant visų atsargumo priemonių ir įspėjimų... nepaisant visų apsidraudimų... Žakas Sonjeras liko vienintelė grandis, vienintelis vienos iš pačių reikšmingiausių pasaulio paslapčių sergėtojas.

Drebėdamas senukas atsistojo.

Privalau rasti kokį nors būdą...

Jis užspeistas Didžiojoje galerijoje, o visoje žemėje tėra vienas žmogus, kuriam galima patikėti šį fakelą. Sonjeras nužvelgė savo prabangaus kalėjimo sienas. Tarsi seni bičiuliai greta buvo žymiausi pasaulio tapybos darbai.

Raukydamasis iš skausmo senis sutelkė paskutines jėgas ir įgūdžius. Prieš akis iškilusiai būtiniausiai užduočiai atlikti bus brangi kiekviena likusio gyvenimo sekundė.

1

Robertas Lengdonas budo iš miego.

Tamsoje skambėjo telefonas — kažkoks šaižus nepažįstamas skambutis. Vyriškis vargais negalais sučiupo šalia lovos stovinčią lemputę ir ją uždegė. Pašnairavęs į supančius daiktus pamatė ištaigingą Renesanso laikų miegamąjį, išpuoštą freskomis ir apstatytą Liudviko XVI baldais, tarp jų milžinišką raudonmedžio lovą su keturiais stulpeliais.

Kur, po velnių, aš esu?

Ant vieno lovos stulpelio kabojo chalatas su išsiuvinėta monograma: HOTEL RITZ PARIS.

Po truputį rūkas ėmė sklaidytis.

Lengdonas pakėlė ragelį.

— Klausau?

— Mesjė Lengdonas? — paklausė vyriškas balsas. — Tikiuosi, jūsų neprikėliau?

Vis dar apsnūdęs Lengdonas dirstelėjo į laikrodį šalia lovos. Buvo trisdešimt dvi minutės po vidurnakčio. Jis tepamiegojo valandą, bet jautėsi kaip negyvas.

— Kalba viešbučio tarnautojas, mesjė. Atleiskite, kad trukdau, bet pas jus atėjo svečias. Jis sako, svarbiu reikalu.

Lengdonas vis dar nepajėgė sklandžiai mąstyti. *Svečias?* Jo žvilgsnis užkliudė ant stalelio numestą suglamžytą lankstinuką.

AMERIKOS UNIVERSITETAS PARYŽIUJE

*didžiudamasis skelbia apie rengiamą*ROBERTO LENGDONO, HARVARDO UNIVERSITETO
RELIGINĖS SIMBOLOGIJOS PROFESORIAUS, VAKARA

Lengdonas atsiduso. Šio vakaro paskaita — demonstruotos skaidrės su pagoniškais simboliais, rastais Šartro katedros akmenyse — tikriausiai pašiaušė konservatyvių auditorijos narių plunksnes. Labiausiai tikėtina, jog koks nors religingas mokslininkas atsekė jį iki namų, kad iškvieštų jį kovą.

— Atsiprašau, — pratarė Lengdonas, — bet esu labai pavargęs ir...

— *Mais*, mesjė, — neatlyžo tarnautojas. Jis nuleido balsą ir prakalbo beveik pašnibždomis. — Jūsų svečias — svarbus žmogus.

Lengdonas tuo šiek tiek abejojo. Savo knygomis apie religinius paveikslus ir kulto simbolių tyrinėjimus jis pagarsėjo kaip prieštarinčiam vertinama meno pasaulio įžymybė, o nuo praėjusių metų, kai įsipainiojo į plačiai nuskambėjusį incidentą Vatikane, buvo šimtą kart geriau matomas. Nuo tada prie jo durų ėmė driektis nesibaigiančios savimi patenkintų istorikų ir meno žinovų eilės.

— Ar galėtumėte būti toks malonus, — vėl prašneko Lengdonas, iš paskutiniųjų stengdamasis likti mandagus, — ir užsirašyti to žmogaus vardą bei telefono numerį, o paskui pasakyti, kad pamėginsiu jam paskambinti iki antradienio, dar prieš išvykdamas iš Paryžiaus. Dėkoju.

Profesorius padėjo ragelį, viešbučio tarnautojui nespėjus paprieštarauti.

Atsisėdo lovoje ir suraukęs kaktą dirstelėjo į greta padėtą *Svečių knygą*, ant kurios viršelio buvo užrašyta: ŽIBURIŲ MIESTE MIEGOKITE KAIP KŪDIKIS. ILSĖKITĖS PARIS RITZ. Pasisukęs nu-

vargusiu žvilgsniu permetė didžiulį veidrodį, pakabintą kitame kambario gale ir atspindintį žmogų visu ūgiu. Iš veidrodžio į jį žvelgė nepažįstamas žmogus — susitaršiusiais plaukais ir pavargęs.

Tau reikia atostogų, Robertai.

Tiesa, praėję metai pareikalavo daug jėgų, bet vis tiek nemalonu žiūrėti į visa tai patvirtinantį veidrodžio atspindį. Paprastai gyvos ir aštrios mėlynos akys buvo apsilblausios ir išsekusios. Tvirtus žandikaulius ir smakrą su duobute dengė tamsūs šeriai. Ties smilkiniais šarmos ženklai jau kėsinosi į šiurkščių juodų plaukų tankmę. Nors kolegės moterys nepaliovė tvirtinusios, jog žili plaukai tik dar labiau pabrėžia mokslin gumą ir apsiskaitymą, Lengdonui atrodė kitaip.

Jeigu tik Boston Magazine dabar mane užfiksuočiau...

Didžiai Lengdono nuostabai, praėjusį mėnesį *Boston Magazine* jį pripažino vienu iš dešimties labiausiai intriguojančių miesto žmonių; tokia abejotina šlovė tapo pretekstu begaliniam Harvardo kolegų juokeliams. Šįvakar to pripažinimo atgarsiai atsivijo jį tris tūkstančius mylių nuo namų ir užklupo per paskaitą.

— Ponios ir ponai... — renginio šeimininkė kreipėsi į pilnutėlaitę Paryžiuje įsikūrusio Amerikos universiteto salę *Pavillon Dauphine*. — Šio mūsų vakaro svečio pristatyti nereikia. Jis yra daugelio knygų autorius, tarp kurių „Slaptųjų sektų sim-bologija“, „Illuminatų menas“, „Pamirštoji ideogramų kalba“, o sakydama, jog jis parašė knygą apie religinę ikonologiją, kaip tik tai tiesiogine prasme ir turiu galvoje. Daugelis iš jūsų jo knygomis naudojasi auditorijose.

Gausiai susirinkę studentai entuziastingai palingavo galvomis.

— Šįvakar mūsų svečią ketinau pristatyti išpūdingu jo gyvenimo aprašymu. Tačiau... — ji žaismingai pažvelgė į Lengdoną, sėdintį ant pakylės, — vienas žmogus iš auditorijos ką